

det". Det har ikke været nogen rigtig Krigsmand (Munterhed). Nu gik Sergent Jakobsen ud for at gaa over til Stabssergent Olsen for at faa ham med over at bringe Orden i Salen. Imidlertid styrtede to af Gardehusarerne ud af Døren og Nr. 313, Andersen løb ned paa Pladsen, hvor han raabte og skreg, men Jørgensen, Nr. 327, søger at bringe ham tilbage igen. Mit Indtryk af, hvad der er foregaaet, er det, at Jørgensen fra dette Tidspunkt er bleven klar over, at han vil være med til at bringe Orden i Stedet for at bringe Uorden. Han havde endnu straks efter Overfaldet prøvet paa at formene Sergent Jacobsen at komme ud, men derefter synes det som om Jørgensen har villet tale sine Kammerater til rette. Da nu Sergent Jacobsen kom ned til Stabssergenten for at faa ham med, var denne gaaet i Seng, og han skulde selvfølgelig først op og i Klæderne, og han siger saa til Sergenten: Gaa hen og faa fat i Sergent Petersen — som ligeledes var fra 1ste Eskadron —, og faa ham med. Det gjorde saa Sergent Jacobsen, medens Stabssergenten kom i Tøjet. Sergent Petersen gik op paa Belægningsstuen og begyndte at tale dem til rette deroppe, og han syntes at have Held til at faa dem til at indrømme, at de vilde i Seng. Som de nu vare i Færd med at gaa i Seng, kom igen tilbage de samme tre Underofficerer og siden Stabssergent Olsen, og saa begyndte Tumulterne straks igen. Alle fire Husarer sprang op af Sengene, og da det sker, befaler en af Underofficererne, at Gassen skal tændes, og befalede Underkorporal Jensen at tænde den. Men Nr. 313 Andersen slaar til Underkorporalens Lygte, som fløj hen i en af Sengene, og gav Underkorporalen et Slag med den flade Haand i Ansigtet eller paa Kinden. Det hedder endvidere, at Arrestanten 313 Andersen og 299 Andersen samt den bortrømte Nr. 320 Langevad raabte og skreg, og 313 Andersen løb efter Sergent Jacobsen, men Arrestanten Nr. 327 Jørgensen greb fat i Nr. 313 og fik ham i Seng, ligesom han ogsaa fik de to andre beroligede. Nu kommer Stabssergent Olsen til og befaler Arrestanten 313 at staa op og klæde sig paa. Da Arrestanten nægtede at adlyde, kommer

Sergenterne ved 3die Eskadron, som vare fulgte med, H. O. K. Jensen og O. P. F. C. Christensen til Stede og hjalp til med at arrestere Nr. 313; det var i øvrigt ikke saa let, han var i Seng og klamrede sig fast til Sengen, men blev dog til sidst ført uden for, og da han vedblev at gøre Modstand, fik en Sergent Christensen under Vejs brækket en Negl og fik nogle Riffter paa Haanden. Ja, det er egentlig det, der er sket. Saa blev der rejst Sag. Under Sagen har Arrestanten Nr. 299 Andersen i det første Forhør den 18. September nægtet enhver Deltagelse i de ommeldte Optøjer; i et andet Forhør den 25. samme Maaned indrømmede han, at han havde været med til at vælte Korporalen om paa Gulvet; i Forhøret den 4. Oktober tog han denne Tilstaaelse tilbage og sagde, at han kun var fremkommen med den for at faa hurtigere Ende paa Sagen og nægtede nu igen enhver Deltagelse i det passerede. De to andre Arrestanter paastaa, at de paa Grund af Beruselse ikke kunne huske, hvorledes det hele er gaaet til, med Undtagelse af, at Nr. 313 Andersen erindrer, at han har øvet Vold mod Korporalen. Ved de afgivne beedigede Vidneforklaringer er det imidlertid for alle tre Arrestanters Vedkommende godtgjort, at Sagen er gaaet til, som jeg her har skildret det. Den mod Befalingsmændene udøvede Vold har ikke haft blivende Følger for de paagældendes Helbred. Det er disse Ting, som her have fundet Sted, der have været Genstand for Paatale og Dom. De ere tiltalte for Ulydighed og Vold mod foresatte m. m., og det er derfor, de ere straffede. Der er nævnt en Række Paragraffer i Straffeloven, hvorefter de ere straffede, nemlig §§ 112, 116, første Stykke, 118, 179 og 183 sammenholdte ogsaa med andre Paragraffer i Straffeloven. Jeg nævner § 52, hvori særlig lægges Vægt som en skærpende Omstændighed paa, at Forbrydelsen er udøvet af flere i Forening. Jeg skal gerne oplæse disse Paragraffer for at ærede Medlemmer straks kunne have dem i deres Erindring. § 112 lyder: „Den, som tilsidesætter den skyldige Ulydighed ved at handle imod, overskride eller undlade at opfylde nogen ham af sin foresatte givne den militære Tjeneste vedkommende Befaling, ikke udfører en saadan